

ἐὰν ἴδῃτε ποτὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, συγχωρήσατέ την καὶ ἐστὲ πάντοτε ἀγαθὸς εἰς αὐτήν.

— Ὑγίαινε, μοὶ εἶπε.

»Καὶ κατήλθωμεν, λαβόντες ἀντίθετον διεύθυνσιν. Ἐπέστρεψα εἰς Παρίσιους.

»Πολλοὶ τῶν φίλων μου, μετὰ τὸ ἀνωτέρω συμβάν, ἰσχυρίζονται ὅτι κατέστην περίλυπος.

»Δέκα διέρρευσαν ἔτη, ἀφ' ἧς ἐποχῆς τοῦτο συνέβη καὶ πλείστα ὅσαι μεταβολαὶ ἐπῆλθον εἰς τὸν βίον μου.

»Κατέγινε ἐπὶ τινὰ ἔτι χρόνον εἰς τὸ ἄφορον στάδιον τῆς ποιήσεως. Ὅποταν ὁμῶς ὠρίμασεν ἡ κρίσις μου καὶ ἠνόησα πλέον, ὅτι ἐκτὸς τῶν φυσικῶν πλεονεκτημάτων, τῶν ὁποίων ἡμοίρουν ὅπως ἐπιτυχῶν εἰς ταύτην, ἐστερούμην καὶ δύο ἀπαραιτήτων προσόντων: τῆς κατερίκας καὶ τῆς ἀγυρτείας. Ἐξήτησα δημοσίαν τιὰ θέσιν, ἣν καὶ ἐπέτυχον. Οὕτω δὲ ἀφ' οὗ εἶδον ὅτι μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ δρέψω φιλολογικὰς δάφνας, κατάρθωσα καὶ ἐξήσφαλιστα τοῦλάχιστον τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα.

»Τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν εἶχον δώσει πρὸς τὸν κύριον Κεργορίε, ἐξετέλεσα κατὰ γράμμα, διότι δὲν εἶχον ἐπαινίδει τὴν Βρετάννην μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν ἠναγκάσθην νὰ μεταβῶ, χάριν τῶν συμφερόντων μου, εἰς Κεμπέρ, ἔνθα ἐγνωρίστημεν καὶ συνεδέθημεν. Σὺς παρεκάλεσα δὲ νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ, διότι ἐπεθύμουν νὰ ἐπανιδῶ τὴν ἐπικυλιν ταύτην, ἣν τόσον ἡγάπησα, καὶ ἐν ἣ βιοῦσιν ἴσως ἐν ἀναπαύσει καὶ ἐν λήθῃ τοῦ παρελθόντος ἡ γυνή, ἣν τόσον ἐλάτρευσα, καὶ ὁ μόνος ἀνὴρ, ὃν θαυμάζω καὶ ἐκτιμῶ ἐπὶ τῆς γῆς».

Καθ' ἣν στιγμήν ἔθετε τέρμα ὁ συνοδοιπόρος μου εἰς τὴν ἀνωτέρω συκινητικὴν διήγησίν του, ἐξήρχοντο τῆς ἐπαύλεως ἀνὴρ καὶ γυνή μετ' εὐειδούς μικρᾶς κόρης, ἐπιχαίρειως ἐνδεδυμένης.

— Ἀ! ἰδοὺ αὐτοί, ἀνέκραξεν, ἃς ἀπομακρυνθῶμεν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐναπλήσθησαν δακρύων, τὸ δὲ στήθος του ἐζωγκοῦτο βιαίως. Ἠγέρθημεν ὅπως ἀπομακρυνθῶμεν οὗτος ὁμῶς ἔστη αἴφνης ἵνα θεωρήσῃ τὸ προχωροῦν ζεύγος.

— Ἐχει ἐν τέκνον, ἐψεύρισε μελαγχολικῶς. Τοῦτο ἀναμφιβόλως εἶναι μεγάλη εὐτυχία δι' αὐτήν. Ἦδη πλέον εἶμαι βέβαιος ὅτι με ἐλυσμόνησε. . . . Δὲν εἶμαι πλέον δι' αὐτήν λυπηρὰ ἀνάμνησις. . . . Καὶ ἐγὼ ἐπίσης αἰσθάνομαι ἤδη περισσοτέρην εὐχαρίστησιν, ἢ θλίψιν, ἐπικυλίων ταύτην εὐδαίμονα, διότι ἔχω ἀπακυμένην τὴν συνειδήσιν μου. . . . Ἀ! πόσον εἶχε δίκαιον εἰς τῶν ποιητῶν μας, λέγων: Ὁ χρόνος ἔχει δύο πτέρυγας διὰ τῆς μιᾶς ἀγαρπάζει τὴν εὐεχρίαν μας, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας σφογγίζει τὰ δάκρυά μας.

Ταῦτοχρόνως δὲ μοὶ ἔκαμε νεῦμα νὰ

τὸν ἀκολουθήσω καὶ οὕτω εἰσῆλθωμεν εἰς τὴν πρὸς τὸ Κεμπέρ ἀγούσιν, ἔνθα ἀφίχθέντες, ἀπεχωρίσθημεν.

Δὲν τὸν ἐπικνεῖδον πλέον.

Ἐρ Πάτρας.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Π. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ANNINOTY

Οὐ μόνον εἰς τέρψιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὠφέλειαν τῶν ἡμετέρων πολυαριθμῶν ἀναγνώστων ἀποβλέποντες ἀνέκαθεν ἐμεριμνήσαμεν ἰδιαζόντως, μετὰ τῆς ἀλλης ποικίλης μυθιστορικῆς πανδαισίας, περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἱστορικῶν μυθιστορημάτων. Τὸ ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μὴ περιοριζόμενον ἐντὸς τοῦ κύκλου τοῦ ἱδανικοῦ, ἀλλ' ἐπεκτείνόμενον καὶ ἐπὶ τοῦ θετικωτέρου πεδίου τῶν ἀνθρωπίνων συμβάντων, θέλει ἄμα καὶ διδάσκει, παριστάνει τὴν ἱστορίαν ὑπὸ τὴν τερπνοτέραν αὐτῆς ἐποψίν.

Ληγοῦσης τὴν 10 τρέχ. τῆς Κομῆσεως Ἀρτέμιδος θέλομεν δημοσιεύει ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς τὸν ΚΟΜΗΤΑ ΛΑΒΕΡΝΥ τὸ λαμπρότατον ἱστορικὸν ἔργον τοῦ Αὐγούστου Μακέ. Οὕτω ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς δυναστείας τῶν Βαλοᾶ μεταφέρομεν τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας εἰς ἐποχὴν νεωτέραν, ἐπίσης περίεργον καὶ ἐνδιαφέρουσαν τῆς Γαλλικῆς ἱστορίας: εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'.

Τὸ πλήρες ποικίλων περιπετειῶν δράμα διεξάγεται ἐν τῇ μέσῃ τῆς ἐνδόξου καὶ πολυταράχου ἐκείνης βασιλείας, ἀναδιδάσκοντα δ' ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ στρατηλατῆαι κλεινοὶ καὶ πολιτικοὶ ἄνδρες διάσημοι καὶ αἱ γυναικες αἱ κυριαρχήσασαι ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀλαζόνος ἐκείνου ἡγεμόνος καὶ αὐτοῦ οὗτος ὁ βασιλεὺς, ὁ πρωταγωνιστήσας ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου ἐπὶ ἑνὰ περίπου αἶωνα, ὃν οἱ Γάλλοι ἀπεκάλεσαν ἐκ τοῦ ὀνόματός του.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου τοῦτου Αὐγούστου Μακέ θεωρεῖται ἐκ τῶν πρωτίστων Γάλλων μυθιστοριογράφων τῶν παρελθουσῶν δεκαετηρίδων. Ἐγραψε πολλὰ καὶ διάφορα, κατὰ προτίμησιν δὲ ἱστορικὰ μυθιστορήματα, ἐξ ὧν ἀρκετὰ μετεφράσθησαν καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν. Ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν τὸ πολύκροτον αὐτοῦ μυθιστόρημα, τὴν *Orlaan Γαβριέλλα*, ἣ τις, μεταφρασθεῖσα ἄλλοτε, κατέλιπε τόσον ζωηρὰς ἐντυπώσεις εἰς τὸ ἑλληνικὸν ὄχλον. Ὑπῆρξεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη συνεργάτης τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά, μεθ' οὗ συνέγραψεν ἐν συνεργασίᾳ πολλὰ γνωστότατα μυθιστορήματα, ἅτινα φέρουσιν ἀμφοτέρων τὸ ὄνομα.

Αἱ εἰκόνες τοῦ Κομήτος Λαβερνύ, ἐχαράχθησαν ἐν Παρίσις.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΥΝΗΓΟΥΣ

— Θ' ἀπεκάμετε βεβιαίως ἀναγινώσκοντες εἰς τὰς ἐπικρυακὰς ἐφημερίδας:

«Χθὲς ἀτυχὲς συμβάν ἔκριψεν εἰς βαθεῖαν θλίψιν ἔντιμον οἰκογένειαν τῆς πόλεως μας: ὁ κύριος Α* εὗρίσκετο εἰς τὸ κυνήγιον μετὰ τινος φίλου του, ὅτε, ἐτοιμαζόμενος νὰ πηδήσῃ φράκτιν, ἔλαβε τὸ πυροβόλον του ἐκ τῆς κάννας καὶ ἔπεσεν κεραυνόπληκτος κτλ. κτλ.»

Ὁ ἀριθμὸς τῶν καθ' ἑκάστον ἔτος ἐμπηγόντων εἰς τὴν κοιλίαν των τὸν μολυβδὸν ὃν εἶχον προσορίσει διὰ τὸ κυνήγιον των εἶνε τόσον σπουδαῖος, ὥστε ἀπαιτεῖται

καλὴ θέλησις καὶ πίστις ἵνα παραδεχθῇ τις ὅτι αἱ ἐφημερίδες χαρακτηρίζουσι λακωνικῶς, ἀπερίσκεψιν ἢ ἀνεπιτηδειότητα.

Πιστεύω ὅτι γνωρίζω μίαν τῶν τοιούτων ἀνεπιτηδειότητων. Ἰδοὺ λοιπόν.

Ὁ Βινάρδ εἶνε κυνηγός, ἐκ τῶν κελῶν. Θὰ εἶνε μετ' ὀλίγον τεσσαρακοντούτης. Ἐν τῷ οἴκῳ, καὶ εἰς τὰ δάση, φέρει πάντοτε τὴν αὐτὴν στολήν: περισκελίδα ἐκ βελούδου, χωσμένην εἰς τὰς δερματίνους περικνημίδας του, ἐπενδύτην κυκλῶν μεθ' ὅσον ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐσφιγμένον εἰς τὰ ἰσχία μετὰ σιρῆτιον διὰ τοῦ ὁποίου περνᾷ τὸ μετὰ μετὰ τετράγωνον μανδήλιόν του. Ὁ Βινάρδ νομίζει ὅτι εἶνε ξανθὸς ἐνφ, ἀπλούστατα, εἶνε φαῖος, οἱ μικροὶ πράσινοι ὀφθαλμοὶ του καλύπτονται ὑπὸ ἐρυθρῶν τριχῶν, αἱ παρειαὶ του πρόεχουσι, τὸ δέρμα του εἶνε κοκκινωπὸν. Ἐπειδὴ τὸ στόμα του εἶνε μικρὸν καὶ τὰ χεῖλη του χονδρά, φαίνεται πάντοτε μορφάζων. Ἀκριβῶς κάτωθεν ἐκάστου ρώθωνος κρέμαται ἀνὰ μίαν δεσμὴν τριχῶν.

Ὁ Βινάρδ εἶνε νυμφευμένος. Ἡ εἰκοσάετις σύζυγός του εἶνε μελαγχροινὴ, ἀνθηρὰ, ζωηρὰ καὶ χαρίεσσα, μικρὸς διαβολάγγελος. Ὁ Βινάρδ πιστεύει ὅτι τὸν ἀγαπᾷ.

Ἐκαστὴν κυνηγετικὴν ἐποχὴν, ὁ Βινάρδ προσκαλεῖ φίλον του τινὰ, ἵνα λάβῃ μέρος εἰς τὰς κυνηγεσίας του. Ἀπὸ πρωτῆς μέχρι νυκτὸς ὁ προσκεκλημένος ὀφείλει νὰ τὸν ἀκολουθῇ εἰς πεδιάδας, δάση καὶ λόφους, λέγει ὅτι μόνον οἱ ψευδεῖς κυνηγοὶ ἔχουσι κύνας, τὴν προτεραιάν ἐκεῖνος προετοιμάζει τὸ κυνήγιόν του, ἰχνηλατῶν τὰς διόδους, καὶ ὁ προσκεκλημένος κυνηγᾷ τὴν ἐπομένην ἡμέραν!

Ἐσπέρην τινὰ ὁ Βινάρδ ἐξῆλθε διὰ νὰ κάμῃ τὸν γῆρὸν του εἰς τὸ δάσος, εἶχε δώσει τὸ ἐσπερινὸν φίλημα εἰς τὴν σύζυγόν του. Ὁ φίλος του, κατὰ σκοπὸν ἐκ τοῦ κυνηγίου, ἐρόγγαζεν.

Ἦτον ἤδη ἐν τῷ δάσει προσεκτικῶς ἀκούων, ὅτε ἡ βροχὴ ἤρξατο πίπτουσα, ἐὰν ἔπαυεν, ἐὰν δὲν διήρκει, θὰ ἦτον ὠραῖον πρᾶγμα. Περιέμενεν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ κακὸς καιρὸς ἐξηκολούθει ἐπιμένων, ἔχαμήλωσε τὰς παρωτίδας τοῦ σκούφου του καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν του.

Ὡς διέκρινε μακρόθεν τὴν οἰκίαν του, τῷ ἐφάνη ὅτι τὰ παράθυρα ἦσαν φωτισμένα. Τί ἐσήμαινε τοῦτο;

Ἐσπευσε τὸ βῆμα, καὶ ἀλλάζων δρόμον, ἵνα μὴ ἀκουσθῇ, ἐπήδησε τὸν φράκτιν τοῦ κήπου. Ἐπὶ τῶν φωτισμένων παρκατασμάτων, ἀπεικονίζοντο ὡς Κινεζικαὶ σκιαγραφίαι δύο σκιαί, ἦσαν τῆς κυρίας Βινάρδ καὶ τοῦ φίλου του.

Ὁ Βινάρδ ἔτρεξεν εἰς τὸ ἀμαξοστάσιον,

έλαβε κλίμακα, τὴν ἔθεσεν ἄνευ θορύβου ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ ἀνερίχθη.

Ὅτε κατήλθεν ἦτο κατακίτρινος, οἱ ὁδόντες του ἔδανον τὸν μύστακα, καὶ δύο χονδρὰ δάκρυα ὑγράινον τὰς πρειαὶς του. Ἐμεινεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὸν κήπον στηριζόμενος ἐπὶ δένδρου, ἀμεριμνῶν διὰ τὴν βροχὴν — τὴν ψυχρὰν βροχὴν τοῦ φθινοπώρου — κλαίων, ὀργιζόμενος, καὶ κτυπῶν διὰ τῶν χειρῶν του τὸ ὑπὸ ἰδρώτος περιρρέμενον ὅλον ἐν μέτωπόν του.

Ὅτε ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν, δὲν ὑπῆρχε πλέον φῶς ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀνῆλθεν εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον ὅπου ἐκοιμᾶτο ὁσάκις τὴν πρωτὴν ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ.

Ὁ Βινάρδ δὲν ἐκοιμήθη, ἐσκέφθη ἐπὶ πολὺ, εἶτα, ἀφοῦ ἐξημέρωσεν, ἐγέμισεν ἐκ νέου τὸ ὄπλον του, καὶ κατήλθεν ὅπως ἐξυπνήσῃ τὸν ξένον του, κρούσας δὲ τὴν θύραν:

— Ἐύπνησε γρήγορα, τῷ εἶπεν, ἔχομεν δύσκολον ἐργασίαν σήμερον.

— Ἀμέσως, ἀμέσως, δύο λεπτὰ νὰ ἐνδυσθῶ καὶ εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου.

Μετά τινας στιγμὰς ὁ φίλος παρουσιάσθη.

Ἦτον ὥρατος μελαγχροινὸς νέος, χαριεῖς καὶ ζωηρός. Ἀνεχώρησαν, ὁ Βινάρδ περίλυπος, ὁ φίλος, τοῦ εὐθυμοῦς.

Μετά πολὺν πορείαν οἱ κυνηγοὶ εὐρέθησαν πρὸ γραμμῆς τινοῦ, τῆς ὁποίας τὴν δίοδον ἐμπόδιζον δύο τελματώδεις τάφροι.

— Ἐκεῖ εἶνε!

— Διαβόλε, εἶπεν ὁ φίλος.

— Αἶ! πῆδησε, εἰσὶ εὐκαμπτος, θὰ μοὶ δώσῃς τὴν χεῖρά σου ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

— Ἐμπρὸς λοιπόν.

Καὶ ὁ φίλος ἐπήδησεν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπῆδα ὁ Βινάρδ ὤθησε γελῶν τὸν φίλον του, ὅστις ἔπεσεν εἰς τὸ μέσον τοῦ χάνδακος, καταλασπωθεὶς μέχρι τῶν μηρῶν.

— Ἀ! ἰδοὺ ὀχληρὸν φορτίον, εἶπε χαμογελῶν. Βινάρδ, δός μοι τὴν χεῖρά σου.

— Εἶμαι πολὺ κοντός... κρατήσου ἀπὸ τὸ ὄπλον μου.

Καὶ τῷ ἔτεινε τὸ διπλοῦν ὄπλον του.

— Αἶ! προσοχή, εἶνε γεμάτον;

— Μὴ φοβεῖσαι.

Ὁ νέος ἔλαβε μὲ τὰς δύο του χεῖρας τὴν κάναν ἐλκόμενος πρὸς τὰ ἄνω. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Βινάρδ ἔλαμψαν, δι' ἐνὸς βλέμματος ἐξήτασε τὸ δάσος καὶ τὸν ὀρίζοντα... οὐδεὶς... ἡ χεὶρ του ἐπίεσε τὴν σκανδάλην καὶ ὁ μύλυθος τῶν δύο καννῶν διεπέρασε τὴν κοιλίαν τοῦ δυστυχοῦς, ὅστις ὀρυόμενος ἔπεσεν εἰς τὸν βόρβορον.

Ὅτε ὁ Βινάρδ μὲ κοίλους ὀφθαλμούς, χρῶμα πελιδνόν, τρέμων ἐκ τοῦ πυρετοῦ καὶ τοῦ φόβου φθάσας εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀνῆγγειλε τὸν θάνατον τοῦ δυστυχοῦς, ἡ κυρία Βινάρδ, εἶπεν ἀπλῶς, ἐξκολουθοῦσα τὴν ἐργασίαν τῆς:

— ὦ! τὸν δυστυχῆ νέον, τρέξε τα-

χέως εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ ἐξηγήσου καλῶς, δὲ νὰ μὴ ἔχωμεν τοῦλάχιστον ἐπικόλουθα.

Τὴν ἐπαύριον αἱ ἐφημερίδες ἔγραφον: «Καὶ ἄλλη ἀπερικοψία, ἥς τὸ λυπηρὸν ἀποτέλεσμα ἐδόθηεν εἰς θλίψιν, ἐντιμὸν οἰκογένειαν τῆς πόλεως μας. Ὁ Α*, ἡλικίας τριάκοντα ἐτῶν ἐκυνήγει μετὰ τοῦ στενοῦ φίλου του Β*, θελήσας δὲ νὰ πηδήσῃ τάφρον, καὶ μὴ ὑπολογίσας καλῶς τὴν ἀπόστασιν, ἔπεσεν εἰς τὸν βόρβορον, ἔτεινε δὲ πρὸς τὸν φίλον του τὴν ἀκτιρίδα τοῦ ὄπλου του, ὅτε κατ' ἀνεξήγητον σύμπτωσιν ἀμφοτέραι αἱ κάνναι ταυτοχρόνως ἐκπυροσκορήθησαν καὶ ὁ δυστυχὴς Α*, ἔπεσε κεραυνόπληκτος. Εἶνε ἀδύνατον νὰ παρασταθῇ ἡ θλίψις τοῦ Β*. Μᾶς διαβεβαιοῦσιν, ὅτι πρὸς στιγμὴν ἐφοβήθησαν διὰ τὸ λογικόν του».

ὦ! κύριοι κυνηγοί, δυσπιστεῖτε πρὸς τὰς ἀπερικοψίας!

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Δ. Γ. Π.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΕΡΙ ΔΟΥΜΑ

Οἱ τρεῖς Σωματοφύλακες. — Ὅτε ἐξεδόθη τὸ γνωστότατον μυθιστόρημά του *Οἱ τρεῖς Σωματοφύλακες* ὁ τίτλος οὗτος μεγίστην ἐπίδρασιν ἔσχεν εἰς τὸ κοινόν. Ἀφ' οὗ κατεβρόχθισαν τὸ μυθιστόρημα, ἔτρεχον εἰς τὸ θέατρον νὰ τὸ ἴδωσι παριστανόμενοι, ὅτε ἐγένετο δρᾶμα. Προτοῦ παρασταθῇ ἐνώπιον τοῦ κοινού, ἐγίνοντο αἱ δοκιμαί, τῶν ἡθοποιῶν ὄντων ἄνευ θεατρικῶν ἐνδυμάτων κλπ, ἥτοι ἦσαν αἱ πρῶται δοκιμαί.

Ὅπισθεν παρασκευίου τινὸς ἵστατο, κατὰ τινὰ δοκιμὴν, πυροσβέστης τις ἀκούων τὸ δρᾶμα προσεκτικώτατα. Ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐβδόμης εἰκόνας τῆς τελευταίας πράξεως, ὁ πυροσβέστης δὲν ἦτο παρὼν πλέον.

— Μήπως βλέπεις πλέον τὸν πυροσβέστην, σὺ; ἠρώτησε τὸν υἱόν του ὁ Δουμάς.

— Ὁχι, δὲν εἶν' ἐκεῖ πλέον.

Μετά τὴν πρᾶξιν ὁ Δουμάς ἔσπευσε νὰ ἀνζητήσῃ τὸν μὴ ἄλλως τε γνωρίζοντα τοῦτον πυροσβέστην καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Διατί δὲν ἐκάθησαι νὰ ἴδῃς καὶ αὐτὴν τὴν πρᾶξιν;

— Διότι δὲν μοῦ ἤρρεσεν ὥσθ' ἄλλας.

Ἡ ἀπάντησις ἤρκεσεν εἰς τὸν Δουμά. Μετέβη πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ τῶν θεάτρων Μπερώ, ἐκβάλλει τὸν ἐπενδύτην του, τὸν λαίμοδετόν του, τὸ ἐσωκάρδιόν του, ἀνοίγει τὴν τρηχίλιαν τοῦ υποκαμίσου του, καὶ ζητεῖ τὸ ἀντίγραφον τῆς ἐβδόμης ἐκείνης εἰκόνας. Ὅταν τῷ τὸ ἔδωκαν, τὸ σχίζει καὶ τὸ ρίπτει εἰς τὸ πῦρ.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ; τῷ λέγει ὁ Μπερώ.

— Δὲν ἤρρεσεν εἰς τὸν πυροσβέστην καὶ

διὰ τοῦτο τὴν χαλῶ. Βλέπω τί τῆς ἐλλείπει.

Καὶ τὴν ἐξαναγράφει τροποποιημένην.

Ὁ Δουμάς ἔζη μὲ τὰ πρόσωπα τῶν μυθιστοριῶν του.

Μίαν ἡμέραν ὁ υἱός του τὸν εἶδε περὶ φροντί καὶ δυσηρεστημένον.

— Τί ἔπαθες; τὸν ἠρώτησε. Μήπως εἰσὶ ἀσθενής;

— Ὁχι.

— Τί ἔχεις λοιπόν τότε;

— Ἐλυπήθην.

— Διατί;

— Σήμερον τὸ πρῶτ' ἐφόνευσαν τὸν Πόρθον, εἰς τοὺς *Τρεῖς Σωματοφύλακας*. Δυστυχῆ Πόρθε! Μετὰ λύπης μου τὸ ἔκαμα αὐτό! Ἐπρεπε νὰ τελειώσῃ τὸ μυθιστόρημα, ὅταν δὲ τὸν εἶδον νὰ κάμπηται ὑπὸ τὰ ἐρείπια καὶ νὰ κράζῃ: «Εἶναι πολὺ βαρὺ, πολὺ βαρὺ δι' ἐμέ!» σὲ ὀρκίζομαι ὅτι ἔκλαυσεν!

Κ.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΠΟΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Η ΣΗΜΑΙΑ

ΤΟ ΝΕΩΤΑΤΟΝ ΕΡΓΟΝ

ΤΟΥ ΙΟΥΔΙΟΥ ΚΛΑΡΕΤΗ

Τὸ βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρᾳ ταχυδρ. τελῶν.]

«Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Πέτρου», αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας, μετὰ εἰσαγωγῆς καὶ παραρτημάτων..... Δράχ. 3 [3.50]

«Αἱ τίμαι γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Amedee Achard..... Λεπτ. 75 [90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιο: Παλίνης», μυθιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2.20]

«Εἴκοσι χιλιάδες λεῦγα» ὑπὸ τὰς θαλάσσας, μυθιστορία Γουλιού Βέρν [τόμοι 2] Δρ. 4 [4.20]

«Ἰπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2]..... Δρ. 4 [4.20]

«Κωμῳδίαι» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2.20]

«Ὁ Γονεὺς: Κορδοῦβιος ἡ ἡ Γρανάδα ἀνακτιθεῖσα» μυθιστόρημα..... Δρ. 1.50 [1.70]

«Ἡ Σειρήν», μυθιστορία Ἐσθὲ δὲ Μοντεπέν..... Δρ. 1.50 [1.70]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Ἰερᾶς Ἐξέτάσεως» μυθιστορία..... Δρ. 2 [2.20]

«Ἐσθελίνα» μυθιστορία τοῦ Ἀγγλοῦ Ὁρλέν..... Δρ. 1.70 [1.80]

«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφρίου, μετὰφρ. ὑπὸ Π. Πανά [τόμοι 2] Δρ. 5 [5.50]

«Αἰγυπτία Βασιλόπαις» μυθιστορία ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερς, μετὰφρασις ὑπὸ Ε. Γαλά η, I. K. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς)..... Δρ. 5.50 [6]

«Περιοδεία τῆς γῆς εἰς ὀγδοήκοντα ἡμέρας» μυθιστορία Γουλιού Βέρν..... Δρ. 2 [2.20]

«Ἡ μυσηριακὴ Συμφορὰ», μυθιστορία Mary Lafon..... Δρ. 2 [2.20]

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ἐσθὲ δὲ Μοντεπέν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6.60]

«Ἡ Κόρη τῆς Μαργαρίτας», μυθιστορία Ἐσθὲ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 6)..... Δρ. 7 [8]